

Voedselloket in Almere toont het geloof met daden

ALMERE

reportage | In Almere kunnen armen terecht bij het voedselloket, een initiatief van de plaatselijke kerken. Voorwaarde is wel dat zij op financiële les gaan.

GERRIT-JAN KLEINJAN

Bij het voedselloket in Almere Haven, een typische jaren-tachtig-bloemkoolwijk, staat al een rij klanten te dringen voor de deur. Mannen en vrouwen van alle leeftijden. Een paar kinderen drommen rondom een scootmobiel.

Dit is geen voedselbank waar bezoekers zomaar een krat met boodschappen meekrijgen. Elke klant heeft een pasje met een tegoed en kan zo zelf zijn kostje bij elkaar scharrelen. "Het grote voordeel is dat mensen hier normaal kunnen winkelen", zegt Peter Mons (57), een van de twee betaalde krachten van het loket.

Terwijl hij vertelt, stromen de mensen, afkomstig uit heel Almere, naar binnen. Winkelwagentjes worden zonder treuzelen gevuld met pakken zuivel, tomatensaus en pasta. Mons vertelt dat hij de prijzen bewust op het niveau van Euro Shopper van Albert Heijn houdt. "Zo blijven de klanten de waarde van boodschappen zien. Geef je iets gratis weg, dan heeft het geen waarde."

Voor mensen in acute financiële nood zijn kerken steeds vaker een laatste reddingsboei, zo blijkt uit het onderzoek 'Armoede in Nederland' dat vandaag verschijnt. Ook in Almere. Bij het voedselloket, een initiatief van verschillende kerken, zag Mons het aantal bezoekers de afgelopen jaren toenemen. In zijn stad doen inmiddels zo'n 1500 alleenstaanden, ouderen, eenverdieners en zzp'ers een beroep op deze 'voedselbank-supermarkt'.

Verderop is het dringen bij de kassa. De rij schuifelt in een

slakkegang voort. Terwijl hij zijn mandje boodschappen - spaghetti, salade, melk - met zijn voet voortduwt, doet Harold zijn verhaal. Zijn volledige naam wil de 53-jarige man niet in de krant - niemand trouwens hier in de rij. "Weet je, ik schaam me niet, maar het is ook niet zo dat ik ermee te koop loop", zegt hij. Na jaren een baan te hebben gehad in zijn woonplaats stond hij een tijdje terug op straat. Zijn afdeling werd verplaatst naar Oost-Europa. Ook al stuurde hij naar eigen zeggen tientallen sollicitatiebrieven, voor een man van zijn leeftijd liggen de banen niet te wachten. Hij vertelt hoe teleurstellend het is om zelfs geen afwijzing in de bus te krijgen. En als bezitter van een eigen huis grijpt hij als werkloze ook naast allerlei voorzieningen van de gemeente.

Sinds een maand komt hij hier. Nooit gedacht dat hij bij de voedselbank terecht zou komen. Het voelt, vertelt hij, als een fuik waarin hij langzaam verdwijnt. "Ik moet je zeggen, verbittering ligt weleens op de loer."

Vrijblijvend is het bezoek niet. Wie klant wordt, moet ook verplicht meedoen aan een traject om de financiën weer op orde te krijgen. "Zelfs met een minimuminkomen zou je moeten kunnen uitkomen per maand", stelt Peter Mons. Uit de cijfers die hij heeft, blijkt die aanpak te werken. "Negen van de tien klanten zien we niet terug." Volgens Mons speelt er op de achtergrond een christelijke levenshouding mee. "We geven mensen een tweede kans. In de kerk noemen we dat genade."

Nergens is te zien dat het voedselloket een kerkelijk initiatief is. Mons: "Wij laten ons geloof zien door daden, niet door preken." Volgens hem weten de inwoners van Almere ook zonder reclame wel dat de kerken achter de voedselbank zitten. Rondvraag bij de kassa leert dat deze kennis tegenvalt. Ook bezoeker Harold hoort ervan op. "Christelijk zei je?

Dat is mooi. Maar de vraag is natuurlijk ook: wat doen die andere religies in Nederland voor de armen."

De volledige naam van Harold is bij de redactie bekend.